

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ : ศึกษากรณีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ
คำสำคัญ	การละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่/ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่/ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
นักศึกษา	จิตติกา คนสูงดี
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.ตรีเพชร จิตรรมหีมา
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2560

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการใช้บังคับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กรณีเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิด ซึ่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 และพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2540 บทบัญญัติตามกฎหมายดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ จึงเกิดความไม่ชัดเจนหากมีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ ประเด็นปัญหานี้จึงควรนำมาศึกษา ค้นคว้า และวิเคราะห์ เพื่อค้นหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้เกิดความเหมาะสมต่อไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2542 บัญญัติไว้ หากการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นเหตุให้บุคคลอื่นเสียหายแก่ชีวิต แก่ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ย่อมเป็นการกระทำละเมิด โดยพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดทางละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องรับผิดในผลแห่งการกระทำละเมิดนั้นเสมอไป

ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะการทำงานที่ทำมิได้เป็นไปได้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว หากแต่เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของรัฐ แต่การที่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวเสมอ โดยหน่วยงานของรัฐไม่มีส่วนรับผิดชอบใด ๆ หรืออาจจะเป็นการรับผิดชอบไปแล้วเรียกคืนเอาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐในภายหลัง ซึ่งความรับผิดชอบดังกล่าวที่เกิดจากเจ้าหน้าที่ที่กระทำการโดยสุจริตหรือประมาทเลินเล่อเพียงเล็กน้อย และต้องรับผิดชอบโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ ย่อมส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่ จะดำเนินงานต่าง ๆ อย่างไม่เต็มที่ และอาจมีแนวโน้มไปในทางที่ไม่กล้าตัดสินใจ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการทำงานของราชการต้องล่าช้าออกไปและไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และยังส่งผลในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่หลายคนร่วมกันก่อให้เกิดความเสียหายและต้องรับผิดชอบในฐานะลูกหนี้ร่วมตามหลักประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อาจเกิดปัญหาความรับผิดชอบสูงเกินกว่าการกระทำได้

เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงมีข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ โดยเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมในการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539